

nisták hiszik, hogy új emberi faj lehetséges, ennél fogva hiszik, hogy jogukban áll úgy tekinteni jelenlegi fajtánkat, mint kísérleti, nemesítő telepet. Mi azonban tudjuk, hogy az ember véges teremtés, és azt is, hogy túlhaladni lehetőségein annyit jelent, mint visszafejlesztési, kifejlesztés helyett. Azzal ellentétben, amit B. Shaw mond, mi nem hiszük, hogy meg lehet tenni azt az emberrel is, amit a farkassal. Mi tudjuk, hogy van az emberben valami előre nem látható, mely nem engedelmeskedik semmiféle emberi törvénynek. Épp ez az előre nem látható, ez a tagadhatatlan rejtély választ el bennünket az abszolút eugenikától. Az általunk elfogadott eugenezis és az elvetett eugenika között éppen az a különbség, hogy az előbbi embernek tekinti az embert, míg a másik csupán az állatot látja benne.

Zigány Miklós fordítása

TOLDALAGHY PÁL: **ORDAS**

Az ág, az ág
 megreccsen. Ó, ki jár ott?
 Az ifjúság? Már öszülő dadád?
 Hívod nevén. Az ablakot kitárod:
 az út, az út, az út, az út, a fák
 kígyóznak ott. Egy csillag. Újra semmi.
 A pléhkönyöklő, ernyőd váza vág.
 Majd hosszú rúdján jámboran belengi
 a holdvilág az éjszakát.

Sóhajtanál. De csend. Az élet itthagya.
 A férfikor, lám, árván áll eléd.
 A kékülő táj engesztelne, ríkat.
 Mi szól füledhez? Halk cigányzenét
 oly szívszakadva húz a szöcske lába.
 Elhallgatod. Aztán már búcsúzol.
 Tested kileng, kicsüng az éjszakába.
 Bólintasz. Nem. Nem érheted utól.

Nyomat se látni. Légy hát lomha ordas.
 Bejárod így az éjszakát, a holdas
 és nagy vadászterületet.
 A rettegés úz és a rettegés jár
 halkan nyomodban, — szinte egyhelyen.
 Így kóborolsz, míg lábad csak besétál
 a mélybe és fog a verem.